

Maria Cabrera
conversa amb Ada
Castells al bar
Adonis de
Barcelona
ANDREU PUIG

Maria Cabrera **Poeta**

“Escric des de l'experiència orgànica”

**LA CIUTAT
CANSADA**
Maria Cabrera
Premi Carles Riba
Editorial: Proa
Barcelona, 2017
Pàgines: 64
Preu: 15 euros

Ha guanyat l'últim premi Carles Riba de poesia i, tot i que ja sabem que les medalles literàries no volen dir gran cosa, en aquest cas, és ben meregut. Diuen que va ser una edició molt renyida, amb noms més coneguts que també haurien pogut guanyar, però al final se'l va endur la Cabrera i ara ja tenim *La ciutat cansada* (Proa) a les llibreries, que és el que és important. En un poema ens diu “M'he fet tota jo una absència densa ¿em notes la fuga?” L'hauré descoltar.

El poemari està escrit des de molts llocs, però es diu 'La ciutat cansada' com si només es referís a una sola ciutat.

Trigo molt a escriure els llibres, per això m'agrada posar data i lloc on els he acabat [Ciutat de Mallorca, dia del treballador 2015]. La majoria d'aquests poemes són de Barcelona perquè és on visc, però la ciutat cansada és un símbol: pretén reflectir un estancament de relacions projectant-lo en el cansament de veure sempre un mateix paisatge urbà. A ciutat tenim moltes possibilitats de carrers per on passar però sempre triem el mateix recorregut. És el que ens

passa amb les relacions, que mantenim les mateixes actituds.

El llibre també desprèn molta vitalitat. Buscaves aquest contrast?

Sí, volia reflectir una contradicció: l'estancament i la necessitat molt viva d'expressar-lo.

Com ha anat el procés d'elaboració?

No soc gaire prolífica. Entre un llibre i un altre passen anys perquè passo per etapes en què no em surten poemes publicables, però és el període en què es fa un pòsit. Quan trobo la melodia sobre la porta perquè surti el que vull expressar. És una dansa entre la forma i el paisatge intern. Hi ha persones que em fan una mica d'enveja perquè són més poroses i escriuen un poema diari.

Ets correctora de professió i als poemes s'hi detecta un amor per les paraules, com ara 'serpentina', 'diamantina'..., 'costella'...

Sí que hi ha una qüestió de deformació professional. Sóc lingüista i faig una tesi sobre aspectes del so. És una cosa que m'interessa molt. Hi ha una sensació de bola a la boca quan dius molt seguit una paraula. Aquest estranyament del so, m'agrada.

Però no fas poesia fonètica.

No i en aquest llibre encara menys que en l'anterior [*La matinada clara*], on hi havia més poemes en ritme i en rima, i feia servir molt més aquest recurs de la repetició fònica.

Sí que utilitzes una variant dialectal. Hi ha un poema en mallorquí.

He viscut una temporada a Mallorca i ho vaig fer per jugar i perquè m'agrada fer l'intent de donar una veu polifònica als textos. També em serveix per distanciar-me una mica. Hi ha un altre text que està escrit com si la veu narrativa fos un home que parla d'una dona. M'interessa posar-me lents de gruixos diversos.

En la forma també fas variacions. Hi ha tocs de poesia visual, de prosa poètica...

Sí, però amb els relats més narratius no m'hi he atrevit mai. Sempre m'he sentit més protegida amb el vers. Abrigar-se amb la forma protegeix de despullar les emocions d'una manera que no m'atreviria.

Però aquí també hi ha un despullament.

Escriu una poesia que parla molt des de l'experiència orgànica del cos i de les vísceres. Utilitzo metàfores de l'experiència del cos per explicar vivències de fora del cos. M'agrada jugar amb els canvis de perspectives: no és el mateix contemplar *Las meninas* a tres centímetres del quadre i veure'n el detall dels pigments o des de molt lluny i tenir-ne una visió panoràmica.

Com situes aquest llibre en el conjunt dels teus poemes?

Abans m'interessava la floritura, no ho dic en sentit negatiu, però aquí no he tingut tanta necessitat de recórrer a l'estranyament de la forma. He intentat deixar-lo de banda per despullar més el text i fer servir la paraula més destil·lada, per col·locar aquella paraula que buscava i no cap altra.

Exacte. *